

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest van 13 augustus 2015

Weigering aanvraag tot afgifte verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie – Artikel 40ter Vreemdelingenwet – Dubbele nationaliteit – Toepassing van artikel 3 WIPR – Niet van toepassing – Artikel 40bis Vreemdelingenwet – Geen interne situatie

Refus de délivrance carte de séjour membre de la famille d'un ressortissant européen – Article 40ter Loi du 15 décembre 1980 – Double nationalité – Application article 3 CODIP – Inapplicable – Article 40bis loi du 15 décembre 1980 – Situation non exclusivement interne

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de mondelinge beslissing "dd. 05.06.2012 (kennisgeving 05.06.2012), van de Dienst Vreemdelingenzaken te Aarschot met name het weigeren van het nemen van een beslissing in het kader van een aanvraag verblijfskaart".

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wenst bij de administratieve diensten van de stad Aarschot een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen en dit als ascendent van de wettelijk samenwonende partner van haar zoon. Zij stelt zich hiertoe op 25 mei 2012 tevergeefs te hebben aangeboden bij de administratieve diensten van de stad Aarschot.

1.2. Verzoekster richt op 30 mei 2012 middels haar advocaat een schrijven aan de stad Aarschot waarbij zij uiteenzet dat de partner van haar zoon de dubbele Belgische en Griekse nationaliteit heeft en waarbij zij aangeeft zich te kunnen beroepen op de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet teneinde de gezinsaanvraag in te dienen. Zij vraagt het nodige te doen opdat de aanvraag wordt geacteerd, zo niet haar een weigeringsbeslissing te overhandigen die zij in rechte kan aanvechten.

1.3. Verzoekster refereert aan een telefonisch onderhoud dat haar raadsman op 5 juni 2012 had met verweerder waarbij werd meegedeeld dat "*de aanvraag art. 40bis tussen [verzoekster] en de partner van haar zoon niet mogelijk is ongeacht het feit dat zij de Griekse nationaliteit heeft*". Zij duidt de mondelinge beslissing "*dd. 05.06.2012 (kennisgeving 05.06.2012), van de Dienst Vreemdelingenzaken te Aarschot met name het weigeren van het nemen van een beslissing in het kader van een aanvraag verblijfskaart*" aan als de bestreden beslissing.

2. Voorwerp van huidig beroep

Naar analogie met de rechtspleging voor de Raad van State kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gelet op het inquisitoriaal karakter van de rechtspleging, niet enkel acht slaan op de bewoordingen waarmee de verzoekende partij in het inleidende verzoekschrift de te vernietigen handeling omschrijft en kan hij uit het geheel van het verzoekschrift afleiden wat de werkelijk bestreden beslissing is. Het verzoekschrift dient evenwel voldoende elementen te bevatten om de partijen en de Raad toe te laten het onderwerp van de vordering precies te bepalen (cfr. R. STEVENS, *10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 59-61). Niettegenstaande verzoekster als bestreden beslissing aanduidt de weigering om een beslissing te nemen inzake een voorgenomen gezinsherenigingsaanvraag, blijkt tegelijkertijd dat zij zelf aangeeft dat verweerder heeft geweigerd haar aanvraag in overweging te nemen omdat de referentiepersoon Belgisch is en dit "*ongeacht het feit dat [deze tevens] de Griekse nationaliteit heeft*" en dat zij in haar enig middel ook net stelt dat verweerder "*zich de bevoegdheid van de Minister heeft aangemeten door op eigen houtje te gaan beslissen wie nu al dan niet in aanmerking komt voor een aanvraag vestiging conform art. 40bis Vreemdelingenwet*". Uit het geheel van het verzoekschrift kan aldus worden afgeleid dat het werkelijke voorwerp van huidig beroep een mondelinge beslissing betreft tot weigering van inoverwegingname van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie - en dit om reden dat verweerder de referentiepersoon met de dubbele Belgisch-Griekse nationaliteit beschouwt als Belgische onderdaan, waardoor de gezinshereniging niet mogelijk zou zijn - eerder dan een mondeling beslissing waarbij wordt geweigerd een beslissing te nemen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verweerder heeft nagelaten het administratief dossier tijdig neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden bijgevolg de door verzoekster vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. In de mate dat het schrijven van verweerder gedateerd op 6 augustus 2012, en aangetekend verzonden op 8 augustus 2012, is te beschouwen als zijnde een nota met opmerkingen, kan de Raad ook enkel vaststellen dat deze niet werd ingediend binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede van de Vreemdelingenwet. Deze nota dient derhalve, overeenkomstig artikel 39/59, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet ambtshalve uit de debatten te worden geweerd.

2.3. Verweerder verschijnt vervolgens niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingdossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt

hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (*cfr.* RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; 21 oktober 2005, nr. 150.057). Een onderzoek van het beroep is derhalve vereist.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De vraag rijst of de bestreden beslissing vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring. Een beroep tot nietigverklaring dient krachtens artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, een individuele beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot voorwerp te hebben. Voor het begrip «beslissing» of «bestuurshandeling» kan worden teruggesproken naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft: teruggrijpend naar de onderwijl klassiek geworden definitie van VRANCKX wordt bedoeld een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten (vaste rechtspraak: zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, 14) (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr.2479/001, 93).

Ook mondelinge beslissingen kunnen vatbaar zijn voor een beroep tot nietigverklaring voor zover hun bestaan en inhoud bewezen is en zij rechtsgevolgen sorteren die onmiddellijk en rechtstreeks nadeel berokkenen aan de betrokken vreemdeling.

3.2. De Raad herhaalt dat, nu verweerder geen administratief dossier heeft neergelegd, de door verzoekster vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. Bijgevolg acht de Raad het bestaan en de inhoud van de mondelinge beslissing van 5 juni 2012 bewezen. De Raad kan er ook niet aan voorbij gaan dat verweerder in zijn schrijven aan de Raad van 6 augustus 2012 het bestaan van deze beslissing geenszins ontkent, doch integendeel aangeeft dat hij zich bij deze beslissing heeft gesteund op het feit dat voor hem de referentiepersoon de Belgische nationaliteit heeft, en hij van mening is dat actueel het niet langer mogelijk is een aanvraag gezinshereniging in te dienen als ascendent van een meerderjarige Belg.

3.3. Nu het bestaan en de inhoud van deze mondelinge mededeling werd bewezen, moet worden nagegaan of zij de rechtstoestand van verzoekster onmiddellijk en rechtstreeks nadelig heeft beïnvloed.

Verzoekster wijst erop dat zij verweerder er op duidelijke wijze van in kennis heeft gesteld dat de referentiepersoon tevens de Griekse nationaliteit heeft en dat zij aldus wel degelijk gerechtigd is om een aanvraag in te dienen op grond van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Nu de door verzoekster vermelde feiten als bewezen moeten worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn, dient in het kader van huidige procedure te worden aangenomen dat de referentiepersoon de dubbele Belgisch-Griekse nationaliteit heeft.

Verweerder lijkt aan te nemen dat een persoon met een dubbele nationaliteit waaronder de Belgische in het Belgische rechtsverkeer steeds als een Belgische onderdaan is te beschouwen, waardoor artikel 40*ter* en niet artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet toepassing vindt. Enige

wettelijke grond wordt in dit verband niet naar voor gebracht. In zoverre in dit verband veelal wordt verwezen naar artikel 3 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) wijst de Raad er na beraad op dat luidens artikel 2 het WIPR de volgende werkingssfeer heeft: "*Onder voorbehoud van de toepassing van internationale verdragen, van het recht van de Europese Unie of van bepalingen in bijzondere wetten, regelt deze wet voor internationale gevallen de bevoegdheid van de Belgische rechters, de aanwijzing van het toepasselijk recht en de voorwaarden voor de uitwerking in België van buitenlandse rechterlijke beslissingen en authentieke akten in burgerlijke zaken en in handelszaken.*" Artikel 3 bepaalt dat de verwijzingen naar nationaliteit in het WIPR, de Belgische nationaliteit beoogt indien een persoon over meerdere nationaliteiten beschikt. Nationaliteit is één van de aanknopingsfactoren die in het Belgisch WIPR worden gehanteerd voor de toekenning van bevoegdheid en/of de aanduiding van het toepasselijke recht. *In casu* moet worden vastgesteld dat de beoordeling van een verblijfsaanvraag buiten de toepassing van het WIPR valt. Aangezien de verblijfsaanvraag betrekking heeft op een familielid van een Unieburger, dient het nationaliteitsconflict *in casu* te worden opgelost middels toepassing van het Unierecht.

Uit de zaak *McCarthy* (HvJ 5 mei 2001, C-434/09, pt. 30-43) volgt dat een Unieburger die nooit zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend en altijd heeft verbleven in een lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, niet valt onder de werkingssfeer van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Unie en hun familieleden (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229; hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Het feit dat de betrokken referentiepersoon, burger van de Unie tevens de nationaliteit van een andere lidstaat bezit dan die waarin hij verblijft, doet niets af aan deze vaststelling. Dat een burger van de Unie de nationaliteit van meer dan een lidstaat bezit, betekent immers niet dat hij zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend.

Het is dus van belang te weten of de referentiepersoon, in het licht van haar dubbele nationaliteit, al dan niet moet worden beschouwd als een Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend.

Gelet op hetgeen voorafgaat, sluit de dubbele Belgisch-Griekse nationaliteit van de referentiepersoon niet uit dat de Burgerschapsrichtlijn van toepassing is en kan niet zonder meer worden aangenomen dat een zuiver interne situatie voorligt.

Door te oordelen dat verzoeksters verblijfsaanvraag niet in overweging kan worden genomen omdat de referentiepersoon ondanks haar dubbele Belgisch-Griekse nationaliteit steeds als Belg is te beschouwen waardoor artikel 40ter van de Vreemdelingenwet toepassing vindt dat een gezinshereniging als ascendent van een meerderjarige Belg uitsluit, terwijl het in geen geval is uitgesloten dat zij zich wel degelijk kan beroepen op de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen de bestreden beslissing de rechtstoestand van verzoekster onmiddellijk en rechtstreeks nadelig beïnvloed heeft. Zij heeft aldus ook belang bij het aanvechten van de thans bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel onder meer aan dat er sprake is van machtsoverschrijding. Zij betoogt in dit verband als volgt:

"Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich de bevoegdheid van de Minister heeft aangemeten door op eigen houtje te gaan beslissen wie nu al dan niet in aanmerking komt voor een aanvraag vestiging conform art. 40bis Vreemdelingenwet. Dat zij daarvoor onbevoegd is en daarbij haar bevoegdheid schromelijk heeft overschreden. Dat deze beslissingsmacht enkel en alleen de Minister toekomt. Dat conform de vast rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gemeente moet overgaan tot het afleveren van een bijlage 19quinquies, een bijlage 19 ter of een bijlage 15 naargelang het geval."

4.2. Zoals reeds werd aangegeven, is het *in casu* niet betwist dat verzoekster bij de administratieve diensten van de stad Aarschot een aanvraag wenst in te dienen als familielid van een burger van de Unie en dit met name als ascendent van haar 'schoondochter' die de dubbele Belgische en Griekse nationaliteit heeft. Nu haar schoondochter ook de Griekse nationaliteit heeft, is zij van mening dat zij gerechtigd is deze aanvraag in te dienen op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 4° en 4 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

[...]

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde. Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Artikel 52 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband het volgende:

"§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger

van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

[...]

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

[...]

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Er werd reeds op gewezen dat in het kader van huidige procedure kan worden aangenomen dat de referentiepersoon de dubbele Belgische en Griekse nationaliteit heeft. Verweerder geeft aan dat deze referentiepersoon in de Belgische rechtsorde als Belgische dient te worden beschouwd, waardoor artikel 40ter - in plaats van artikel 40bis - van de Vreemdelingenwet toepassing vindt dat niet langer voorziet in de mogelijkheid om een verblijfsrecht te verkrijgen als ascendent van een meerderjarige Belg. Verzoekster is evenwel van mening dat, nu de referentiepersoon tevens de Griekse nationaliteit heeft, zij zich wel degelijk kan beroepen op de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit enkel voorziet dat de burgemeester of zijn gemachtigde kan weigeren een aanvraag in overweging te nemen, voor zover het bewijs van de familieband met een burger van de Unie niet is overgelegd en dit overeenkomstig artikel 44 van dit besluit. De Raad stelt vast dat verweerder *in casu* als dusdanig niet aangeeft te betwisten dat verzoekster haar familieband overeenkomstig artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit met een burger van de Unie aantoonde. Hij geeft weliswaar aan dat voor hem de referentiepersoon Belgische is, doch zonder de wettelijke grond te duiden waarom de Griekse nationaliteit van deze persoon niet eveneens in aanmerking dient te worden genomen. Er blijkt in deze verder niet dat het aan de burgemeester of zijn gemachtigde toekomt om de gerezen discussie te beslechten of in de situatie dat een aanvraag gezinshereniging als ascendent van een persoon met de dubbele Belgisch-Griekse nationaliteit wordt ingediend, er al dan niet een puur interne situatie voorligt dan wel een situatie waarbij er wel degelijk een aanknopingspunt bestaat met het Unierecht en waar de Burgerschapsrichtlijn, en in het verlengde hiervan artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, toepassing kan vinden. Hiervoor wordt verwezen naar de bespreking dienaangaande in het kader van het belang, waarbij werd ingegaan op het arrest *McCarthy* van het Hof van Justitie. Verweerder vermoedt, overeenkomstig artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, enkel de verblijfsaanvraag niet in overweging te nemen indien de verwantschapsband met een burger van de Unie niet naar rechte was aangetoond, hetgeen hij evenwel niet aangeeft. Door te oordelen dat verzoekster niet gerechtigd is de verblijfsaanvraag in te dienen in functie van een Unieburger met de dubbele Belgisch-Griekse nationaliteit en dit omdat hij van oordeel is dat deze steeds is te beschouwen als een Belgisch onderdaan waardoor in alle gevallen artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet toepassing vindt, is verweerder overgegaan tot het nemen van een inhoudelijke beslissing die verder reikt dan de vaststelling van het al dan niet in rechte aangetoond zijn van de verwantschapsband. Er blijkt niet dat de wetgever de bedoeling had verweerder een dergelijke inhoudelijke beslissingsbevoegdheid toe te kennen. Verzoeker kan aldus worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder in deze zijn bevoegdheid heeft overschreden.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet op.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Aarschot van 5 juni 2012 tot weigering van inoverwegingname van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wordt vernietigd.

